

CÂINII FAMILIEI NOASTRE

Trebuie să fac de la început precizarea că patrupezii aparțineau familiei mamei mele. Câinii apar, de-a lungul zecilor de ani, fotografiați fie lungiți la picioarele stăpânilor lor, fie urcați pe canapele stil sau chiar în brațele câte unui membru de sex femeiesc din cadrul familiei – după moda acelor vremuri.

Câinii de diferite mărimi, de diferite rase, de la Ciobănesc german, Beagle, Dog german, Pudel, Brac, Foxterieri cu păr scurt, Spitz alb, Barzoi (ogari de culoare albă, rusești, subțiri, înalți, cu abdomenul aproape supt, caracterizați ca fiind inteligenți, mândri, independenți și foarte loiali familiei). Printre acești câini de rasă mai apar și „Bastardinii” cum le spun italienii (adică rase încrucișate) și chiar Tekelii cu păr scurt. Se pare că aceștia din urmă, iscușiți vânători, mai ales de vulpi, erau preferații bunicii și ai mamei mele.

Personal, la început, doar văzându-i, nu m-am omorât după ei. Mi se păreau caraghioși – fie de culoare maron-roșcat, fie negri cu pete galbene deasupra ochilor.

Celebra scriitoare franceză Colette spunea într-o carte: „Vrei să-ți iei un STĂPÂN, ia-ți un Teckel” și câtă dreptate avea...

Și totuși, într-o bună zi, cu mulți ani în urmă, mama ne-a adus în casă un pui de culoare roșcată. Cum-necum, mica creatură cu urechi mari și picioarele scurte a fost imediat „adoptată” de către tatăl meu, respectiv de mine. Fiind băiețel, i s-a dat numele de Sopică. Câtă personalitate, siguranță de sine, ce voce de bas în devenire, dar câtă dragoste oferită! Din păcate, deși atinsese vârsta maturității, a murit de foarte tânăr de o boală congenitală de inimă. Toți trei – mama, tata și cu mine – ne-am jurat că nu vom mai lua un câine niciodată. Prea multă suferință aduce pierderea lui.

Ca în poveste, „trecut-au anii” și, într-o sâmbătă după amiază – tata ne citește din *România Liberă* – la rubrica vânzări, că o familie, care domiciliu pe bulevardul Ana Ipătescu, oferea spre vânzare pui de câine rasa Teckel. Ne-am uitat unul la altul, dar toți, ca la comandă, am clătinat din cap NU, adică, nu-i pentru noi. A doua zi, fiind duminică, eu am plecat, în cursul dimineții, într-o vizită la o amică și colegă de serviciu, iar părinții au pornit să se plimbe prin cartier. Înfloriseră teii.

Când m-am întors, ce să vezi?! – mama trebăluia la bucătărie, iar tata, ditamai namila de om, ținea cu duioșie la un obraz, „ceva” mic, maron, și mișcător al unei codițe ca un viermișor... De data asta era o fetiță, botezată pe loc Lassie, de la „Lassie se întoarce acasă” – romanul lui Eric Knight, plină de viață, mare plimbăreață prin casă, mâncăcioasă și tare (scuzați) pișăcioasă. Ghemul cald, cu blănița care-i putea fi ridicată cu piele cu tot, ca la câinii de

vânătoare, a înțeles din prima zi cum stau lucrurile în casa noastră, adică: tata aducea cei mai mulți bani, eu mai puțini, că eram stagiară, iar mama prepara hrana pentru toți patru, adică trei oameni plus cățelușă, și ștergea, dezinfecta de zor locurile „însemnate” de ea. Ne și iubea în această ordine. Ca să fiu dreaptă, ne iubea atât pe noi, cei trei, cât și pe oaspeții noștri, fie că era bună amică a familiei, o rudă sau electricianul... În schimb, ura tot ce era alt ghem de blană – pisoi mic sau alt cățel. Instinctele ei de vânător erau exacerbate. Îmi amintesc că, atunci când Lassie împlinise un an, au venit în casa noastră două doamne – amice de familie – ca să jucăm canastă. Era iarnă și una dintre ele și-a scos de pe cap o căciuliță cochetă din blană de iepure, pe care a așezat-o pe un scrin. Cum, necum, căciulița a căzut, iar cățelușă, s-a apucat pe tăcute s-o facă bucățele. Fapta a fost descoperită la plecarea amicelor. Mama și cu mine am înlemnit (era o iarnă geroasă din prima jumătate a anilor 1980), de unde să scoți o căciuliță de blană fie ea și din iepure... Stăpâna căciulii – nimeni alta decât Alla Filipescu – o iubea mult pe făptașă și a început să râdă contagios. „Bine ai făcut Lassie, trebuia aruncată de mult și înlocuită cu una de vulpe, la mare modă în acea vreme... A venit vremea ca domnișoara Lassie să se mărite – mirele nu era altul decât superbul Teckel cu numele de Piki Pleșoianu – băiat de familie bună, locuind într-un vechi și frumos bloc de pe strada Știrbei Vodă (fantele cartierului) – de un negru lucios, „tras prin inel” cu piciorușele scurte și răsucite... Din unica și scurta căsătorie, au apărut cinci micuți dolofănei – toți de culoarea mamei. În schimb, urmașii lor au ieșit negri, semănând cu bunicul.

După decesul tatălui meu, cățelușă a devenit mult mai tristă, tresărea când auzea pași pe scara interioară din lemn și, câteodată, o surprindeam cum, așezată în fotoliul tatei, urmărea atentă pe peretele din față parcă o umbră, după care ofta resemnată. Oare durerea unui câine provocată de dispariția stăpânului nu este la fel de mare ca a rudelor de sânge ale acestuia? Nu o să știm niciodată, deși, când citești „Căinele soldatului” ...